

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Schlote-Automotive Czech s. r. o.,** se sídlem Jaktáře 1660, Uherské Hradiště, zastoupený Mgr. Alešem Eppingerem, advokátem se sídlem Schaffer & Partner Legal s. r. o., Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně,** se sídlem nám. Svobody 4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2010, čj. 15551/10-2600-705755, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2011, čj. 30 Af 44/2011 - 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2010, čj. 15551/10-2600-705755, vydaným podle § 18 zákona č. 552/1992 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, žalovaný zamítl námitky žalobce proti Protokolu o výsledku veřejnoprávní kontroly ze dne 7. 10. 2010, čj. 8439/10-2600-705820. Současně žalovaný přes vznesené námitky nezměnil zjištění uvedená v Protokolu.

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji usnesením ze dne 29. 6. 2011, čj. 30 Af 44/2011 - 68, odmítl. Krajský soud s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2004, čj. 5 A 55/2001 - 68

(č. 567/2005 Sb. NSS, všechna dále citovaná soudní rozhodnutí jsou dostupná také na www.nssoud.cz), dovodil, že rozhodnutí o námitkách nebylo úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti. Jednalo se proto o úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s., proti němuž je žaloba nepřípustná podle § 68 s. ř. s.

III.

3. Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

4. Stěžovatel vytkl krajskému soudu, že odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č. 567/2005 Sb. NSS, aniž by se současně zabýval povahou rozhodnutí, které žalobce napadl žalobou. V této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, čj. 5 As 14/2011 - 64, a zdůraznil, že je vždy třeba zabývat se otázkou, zda z rozhodnutí plyne určitá povinnost.

5. V této souvislosti stěžovatel připomněl, že dne 12. 6. 2007 Ministerstvo průmyslu a obchodu rozhodlo o příslibu investičních pobídek, čímž udělilo souhlas s poskytnutím investičních pobídek stěžovateli slevou na dani z příjmu podle § 1 odst. 2 písm. a) zákona č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 35b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Dne 13. 5. 2010 byla u stěžovatele zahájena kontrola, na jejímž základě byl vydán protokol čj. 8439/10-2600-705820, kterým žalovaný vyloučil majetek z přehledu majetku pořizovaného v souvislosti s investiční pobídkou, a který obsahuje závěr, že žalobce nesplnil všeobecné podmínky podle § 2 odst. 2 písm. e) a f) zákona o investičních pobídkách. Stěžovatel napadl protokol námitkami, ovšem neúspěšně.

6. Podle § 5 odst. 5 zákona o investičních pobídkách přitom platí, že pokud je při kontrole zjištěno nesplnění všeobecných podmínek stanovených v § 2 téhož zákona, pozbývá rozhodnutí o příslibu investičních pobídek automaticky platnosti a vše, co bylo formou investiční pobídky získáno, musí být vráceno nebo odvedeno, včetně příslušného penále nebo dalších sankcí podle zvláštních právních předpisů.

7. Stěžovatel byl proto přesvědčen, že nevyhověním námitkám proti protokolu došlo k bezprostřednímu a nevratnému zásahu do jeho práv a povinností.

IV.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Zdůraznil přitom, že Ministerstvo průmyslu a obchodu rozhodnutím ze dne 23. 6. 2010, čj. 22609/10/04300/04000, prodloužilo původně tříletou lhůtu pro splnění zákonných podmínek podle § 2 odst. 2 písm. f) zákona o investičních pobídkách o další dva roky. Termín pro splnění všeobecných podmínek stanovených v § 2 odst. 2 písm. a) až c) a e) zákona o investičních pobídkách tím byl stěžovateli prodloužen konkrétně do 12. 6. 2012.

9. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ke dni zahájení kontroly ještě neuplatnil slevu na dani z příjmů, jednalo se o průběžnou kontrolu provedenou na základě zákona. Z protokolu proto vyplývá, že stěžovatel dosud, jinými slovy v době provádění kontroly,

nesplnil některé z podmínek. Z protokolu však pro stěžovatele nevyplynula žádná povinnost zasahující do jeho práv.

10. Aplikace § 5 odst. 5 zákona o investičních pobídkách je v případě stěžovatele vyloučena z důvodu zmíněného prodloužení lhůty a zároveň proto, že stěžovatel dosud, tj. před provedením kontroly, neuplatnil investiční pobídku ve formě slevy na dani. Zároveň stěžovateli i po provedené kontrole zůstalo právo, pokud v prodloužené lhůtě splní podmínky, na poskytnutí investiční pobídky formou slevy na dani z příjmů.

11. Konečně žalovaný podotkl, že pokud by stěžovatel nárokoval investiční pobídku formou slevy na dani, provedl by u něj kontrolu podle příslušných předpisů finanční úřad. V případě neoprávněného uplatnění slevy na dani s dopadem na výši základu daně a daň by finanční úřad vydal rozhodnutí o dodatečném vyměření daně, proti němuž je přípustné odvolání. Rozhodnutí o takovém odvolání pak lze napadnout žalobou.

V.

12. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

13. Kasační stížnost není důvodná.

14. Pokud stěžovatel dovodil zásah do svých práv a povinností s poukazem na § 5 odst. 5 zákona o investičních pobídkách a kontrolní závěr, podle nějž stěžovatel nesplnil všeobecné podmínky podle § 2 odst. 2 písm. e) a f) téhož zákona, Nejvyšší správní soud mu nedal za pravdu.

15. Tento soud především shodně s krajským soudem poukazuje na obecný princip, který vyplývá z usnesení č. 567/2005 Sb. NSS a podle kterého rozhodnutí o námitkách podle § 18 zákona o státní kontrole zpravidla není samo o sobě úkonem, jímž by byla zakládána práva nebo ukládány povinnosti. Opačná situace nastane zejména tehdy, pokud je určitému subjektu uložena konkrétní povinnost. Takovou situací se zdejší soud zabýval ve věci čj. 5 As 14/2011 - 64, na níž se stěžovatel odvolal. V té bylo kontrolovanému subjektu nad rámec kontrolních zjištění uloženo v souladu s § 40 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, opatření k nápravě (obdobně srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, čj. 1 As 13/2006 - 90).

16. Ve věci stěžovatele, jak uvedl i žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, však stěžovateli nad rámec uvedení kontrolních zjištění nebyla uložena konkrétní povinnost. Protokol čj. 8439/10-2600-705820 obsahuje v části III., nazvané závěr, pouze konstatování, že stěžovatel mj. dosud nesplnil některé podmínky. Nijak ovšem nelze dovodit, že by tím byla stěžovateli ukládána jakákoliv nová povinnost. Navíc užití slova dosud, jak poukázal i žalovaný, svědčí tomu, že stěžovatel stále ještě disponoval lhůtou ke splnění daných podmínek. To je zřejmé i z rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu čj. 22609/10/04300/04000, na které upozornil žalovaný, kterým ministerstvo prodloužilo stěžovateli lhůtu pro splnění zákonných podmínek podle § 2 odst. 2 písm. f) zákona o

investičních pobídkách do 12. 6. 2012, a jehož existence je zmíněna i v samotném protokolu čj. 8439/10-2600-705820.

17. S ohledem na tyto skutkové okolnosti ovšem v době rozhodnutí žalovaného nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 5 odst. 5 zákona o investičních pobídkách, jak se stěžovatel obával. Zároveň proto nemohlo rozhodnutím žalovaného o námitkách stěžovatele dojít k zásahu do práv a povinností stěžovatele ani automaticky ze zákona, a tím méně k zásahu bezprostřednímu a nevratnému, jak tvrdil stěžovatel. Krajský soud proto správně uzavřel, že se v případě rozhodnutí žalovaného jednalo o úkon vyloučený ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s.

18. Směřovala-li stížní námitka, podle níž se krajský soud nezabýval povahou napadeného rozhodnutí, k nepřezkoumatelnosti usnesení krajského soudu, zdejší soud ji rovněž neshledal důvodnou. Rozhodnutí krajského soudu, jakkoliv ve své stručnosti na samé hraně přezkoumatelnosti, ještě obstálo. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na svou předchozí argumentaci, podle níž v posuzované věci stěžovateli zjevně nebyla uložena povinnost, jak se o ní zmiňují např. rozsudky čj. 5 As 14/2011 - 64 nebo čj. 1 As 13/2006 - 90 ve formě opatření k nápravě. Posuzovaná věc se tak od obou zmíněných rozsudků podstatně odlišuje. Krajský soud, který odkázal pouze na obecné pravidlo vyplývající z rozhodnutí č. 567/2005 Sb. NSS, proto mohl svou argumentaci rozhojnit, ale pokud tak neučinil a neodlišil posuzovanou věc od věcí rozhodovaných zdejším soudem pod čj. 5 As 14/2011 - 64 a čj. 1 As 13/2006 - 90, nezatížil své usnesení nepřezkoumatelností.

19. Již pouze na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel v kasační stížnosti nesprávně označil žalovaného, jímž není Česká republika, resp. její organizační složka, která je oprávněna za ni vystupovat, ale správní orgán, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s. za použití § 33 odst. 1, 2 s. ř. s.).

20. Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení krajského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

21. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisů nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. února 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu